

Hans J. Joensen, biskupur: Fólkalív og kristinlív eigur at hoyra saman

skuldu ganga. Hesin vegur er ikki vegur okkara og heitur ikki møguleiki okkara, men sum møguleiki Guds er hann í Jesusi Kristi givin okkum. Hesin vegur stendur hvørjum einasta menniskja í boði, og á honum eiga vit eina framtíð, so leingi Gud vil tryggja okkum hana, og tað vil hann um aldur og allar ævir.

Kortini kemst ikki uttanum, at vit liva í eini tíð, har framtíðarútlitini yvirhøvur tykjast menniskju

um døpur. Og serliga í tí partinum av heiminum, har livikorini eru so góð sum valla nakrantíð fyrr, tykjast fólk svartskygdari enn nakrantíð. Og undirgangurin verður ikki eldvur av yvirnatúrligum kreftum, men kemur at standast av, at menniskju ikki vilja fara við hesum heimi, og ikki fara um teir møguleikar, sum hann hevur at bjóða, sum tey eiga og kunna. Møguleikarnar eiga vit, verður sagt, men tað er viljin —

og kanska serliga viljin at siggja hvagar leiðin ber, sum vantar. Dálking av náttúruni, óvnytsla av tí náttúrliga ríkidøminum í jørð og havi og mannavøksturin eru hóttanir, sum ikki eru so langt burtur, um vit ikki taka annað skinn um bak.

Ikki í okkara hondum

Tey munnu vera ógvuliga fá, sum ikki duga at siggja álvaran í hesum, og tað

verður ikki mannaætlini til ógagns, um hesir álvarsomu trupulleikar verða loystir. Men spurningurin verður tó framvegis standandi, um framtíð okkara veruliga er tryggjað, tann dag vit eru komin so langt. Verður tað ikki framvegis ein óreingjandi veruleiki, at tað ikki er givið nøkrum undir sólina at tryggja framtíð sína bert stutta tíð fram, tiansheldur at tryggja hana í óavmarkaða tíð? Tað er rætt, at vit mega liva sum

um vit eiga eina framtíð, ið røkkur longur enn til seinnapartin í dag, og tað er alla æru vert, at vit royna at tryggja eftirkomurum okkara eina liviliga framtíð. Men vit mega ikki gloyma, at framtíðin sum slik ikki er í okkara hondum. Víst er tað menniskjans uppgáva at tryggja relativu framtíð menniskjans, men vil menniskjað gera seg til harra yvir absoluttu framtíðina við, tá fer menniskjað inn á Guds umráði, og Gud náði okkum, tá ið menniskjað fer at spæla Gud. Tá er av álvara grund til stúran og ótta.

Ein vegur

»Harrin kennir veg teirra rættvísu«, sigur sálmaskaldið, og tað merkir ikki, at av tilvild veit Gud um ein slikan veg. Nei, tað merkir, at tað finst ein vegur, sum førir til ta absoluttu framtíð, sum Gud í síni náði og sinum álvisa ráði longu hevur tryggjað okkum. Tað finst ein vegur, sum undir øllum umstøðum eigur framtíðina fyrri sær, og sum enn ikki hin seinasti figgindi, hvussu væl hann annrs situr fyrri, kann hótta. Og hesin vegur førir á mál, til tað málið, sum Gud hevur sett fyrri hvørt einasta mansbarn á hesum foldum. Hesin vegur valdast ikki okkum og møguleikar okkara, og hann valdast heldur ikki henda heim og møguleikar hansara, men

hann valdast bert Gud. Tí hvørva eisini á hesum vegi teir munir, sum annars eru á menniskjum, tí her eru vit øll í sama báti, her hava vit bert Guds náði og kærleika at troysta á. Og tað finst eingin makt hvørki í hesum heimi ella nøkrum komandi, sum kann beina fyrri honum. Tí kann ein og hvør, sum velur at ganga henda veg, vera visur úti, at hann ella hon ikki kemur at ganga seg fastan, men ein dag skal hann vinna upp hús í faðirheiminum á himni. Hesin vegur eigur framtíðina fyrri sær, og tey, sum vilja fylgja honum gjøgnum lívið, tey eiga ikki bert eina relativu, eina avmarkaða tíð, men eina óavmarkaða, so satti sum Gud er uttan mál og vil siggja sinum til goða.

Henda veg hevur fólk okkara kent og gingið gjøgnum öldir, litandi á orð og lyfti Guds. Gud gevi, at fólk okkara eisini í tíðunum, sum koma, fer at halda seg til henda veg, og so kemur gott at spyrjast burturúr, bæði her og hinumegin.

Amen.

TÚ HARRI KRIST

62 Tú, Harri Krist, mín frelsa vist og vón ert tú aleina; eg trúgvi tær, o, ver hjá mær hvørt fótafar við tínum orði reinal!

2. Tíni náði blið um alla tíð mín tryggja grund skal vera; o, Jesus mín, for deyða tíni mær miskunn sýn, lat synd mær einki gera!

3. Er sorgin sár, og renna tár, tú ugga vilt og grøða; ei neyð er har, sum tú ert nær, ið frið oss bar og vil oss ævigt frøa.

4. Eg hoyra vil tær, Jesus, til, tú, sum meg vinna vildi; kom, Harri, inn í sál og sinn og sigur vinn við tíni mekt og mildi!

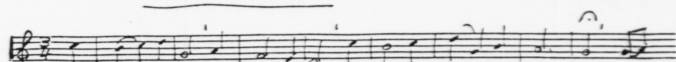
5. Tá veit eg vist, o, Jesus Krist, tú vilt ei frá mær fara; tú boðar frá: Meg kalla á, hjálp skalt tú fá, eg skal í neyð teg varða!

6. Guð, gev oss so, við tíni boð vit liva okkum saman, at vit tær hjá av tíni náð frelst kunnu fá í himli gleði! Amen!

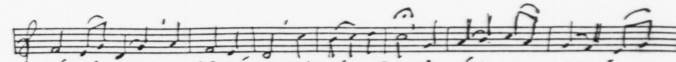
H.C. Sthen 1589. Edm. í Garði 1962.
Lag: A.P. Berggreen 1852.

TÚ HARRI KRIST

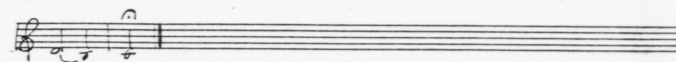
KINGOLAG AV TOFTUM
UPPT. H.J. HØJGAARD

TÚ, HARRI KRIST, MÍN FRELSA VIST OG VÓN ERT TÚ AL-EIN-A; EG
TÍN NÁÐ-I BLÍÐ UM ALL-A TÍÐ MÍN TRYGGJA GRUND SKAL VER-A; O,
GUD; GEV OSS SÓ, VIÐ TÍN-I BÓÐ VIT LÍV-A OKK-UM SAM-AN, AT

TRÚGVI-TÆR, O VER HJÁ MÆR HVÆRT FÓT-A-FAR VIÐ TÍN-UM ORÐ-I;
JES-US MÍN, FOR DEYÐ-A TÍN MÆR MIS-KUNN SÝN, LAT SYND MÆR EINK-I;
VIT TÆR HJÁ AV TÍN-I NÁÐ FRELT KUNNU-VÍ FÁ Í HIML-I BLEÐ-I!

REIN - A!
GER - A!
AM - EN!

- Var hatta eitt svenskt lag, tit brúktu til inngangs í kirkjuni? spurdi onkur prestur aftan á Ólavsøkgudstænastuna.

Nei - tað var Kingolag av Toftum, ið varð sungið, meðan tingmenn og prestar gingu í skrudgongu inn eftir kirkjugólvinum.

Síðani kór fór at syngja í kirkjuni á Ólavsøku, hevur verið síður, at okkurt Kingolag verður sungið, tá ið skrudgongan kemur innar í kirkjuna. Oftast verður sungið einraddað - nú í tíðini oftast á føroyskum.

Í ár sang kórið "Tú Harri Krist" - Edmund í Garði týddi eftir H.C. Sthen (nr 62 í Sálmalbókini). Hans J. Højgaard hevur uppteiknað hetta Kingolagið, og onkuntíð hava vit hoyrt tað við donskum orðum.